

ham, — Søsteren Signes store, lyse, tankefulde Øjne under mørke, sammenvoksede Bryn.

Men nu hørtes Skridt inde i den tilstødende Stue. Det gav et Sæt i Per, da Faderen tog i Døren. Imod Sædvane sagde han ikke Goddag. Tavs satte han sig ved Bordet, bøjede Hovedet og foldede Hænderne.

Men i Stedet for at bede Bordbønnen gav han sig til at tale. Han havde, sagde han (og hans Øjne lukkede sig bag de mørke Glas) noget paa Hjerte, en alvorlig Sag, som han vilde tale lidt med sine kære Børn om, inden de idag begyndte deres Maaltid. Hvorefter han bekræftede, hvad de fleste af dem allerede i Forvejen havde hørt om Broderens Forseelse.

„Hvad der saaledes er sket, skal ikke forties eller besmykkes,“ fortsatte han. „Som det er Guds Vilje, at alt, hvad der avles og fødes i Mørket, engang skal blive aabenbaret, saadan er nu ogsaa denne Gerning kommen for Lyset for at faa sin Dom. Peter Andreas har ikke villet agte paa Guds Lov og Befaling. Som han har forhærdet sit Hjerte overfor sin Faders og Moders Formaninger, har han trodset det Bud af Herren, der lyder: du maa ikke stjele. — Ja, min Søn, du skal ikke skaa-nes for at høre din Synd nævnet med sit rette Navn. Men du skal ogsaa vide og forstaa, at det er af Kærlighed til dig, at din Fader og din Moder og alle dine store og smaa Søkende her taler til din Samvittighed gennem min Mund. Det er, fordi vi ikke kan slippe Haabet om, at det dog engang skal lykkes os at finde Vejen til dit Hjerte, at du ikke skal ende som hin onde Broder, over hvem Herren udtalte sin frygtelige Forbandelse: fredløs og flygtig skal du være overalt paa Jorden. — —“

Rundt omkring Bordet var Børnenes smaa, rød- og blaarudede Bomuldslommetørklæder kommen i Bevægelse. Alle Søstrene græd. Ogsaa de ældre Brødre var stærkt grebne og havde Møje med at skjule det, da Faderen endelig sluttede sin Tale med de Ord:

„Nu har jeg talt. Og dersom Peter Andreas nu vil gemme mine Ord i sit Hjerte og ærlig søge Guds og Menneskers Til-